

Rapport

Rapport over een klacht over het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost. De klacht is ingediend door mr. B. Damen uit Maastricht.

Datum: 29 juli 2011

Rapportnummer: 2011/220

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop hij op 9 juli 2009 door politieambtenaren van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost is aangehouden. In dit verband klaagt verzoeker erover dat hij, terwijl hij achter de computer zat in de bibliotheek van de TU Eindhoven, plotseling zonder voorafgaande waarschuwing door vier politieambtenaren van achteren is vastgepakt, een nekklem bij hem is aangelegd en hij geboeid is afgevoerd.

Voorts klaagt verzoeker over de duur van de klachtbehandeling. Verzoeker diende op 10 juli 2009 een klacht in bij het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost. Pas op 17 augustus 2010 nam de korpsbeheerder een officiële beslissing op de klacht. Daarbij klaagt verzoeker erover dat hij na februari 2010 niets meer vernam over de stand van zaken van het klachtonderzoek.

Bevindingen en beoordeling

Algemeen

Op 9 juli 2009 zat verzoeker achter een computer in de bibliotheekruimte van de Natuurkunde faculteit van de Technische Universiteit (TU) te Eindhoven, toen hij plotseling door vier politieambtenaren werd aangehouden. Tegen verzoeker was een bevel aanhouding buiten heterdaad afgegeven door een officier van justitie wegens een eerder gepleegde bedreiging. Daarbij stond verzoeker ook gesignaleerd wegens het nog te ondergaan van ongeveer 2 maanden hechtenis. Met de medewerker van de bibliotheek was door de projectleider van het project overlast verslaafden afgesproken dat zij zou melden als verzoeker zich in de bibliotheek bevond.

Verzoeker werd van achteren benaderd en politieambtenaar H. legde direct, zonder waarschuwing, een verwurging aan bij verzoeker. Politieambtenaren T. en C. pakten ieder een arm van verzoeker vast, zodat hij kon worden geboeid. Hierna werd verzoeker overgebracht naar het politiebureau.

Verzoeker klaagde over de manier waarop hij was aangehouden. De korpsbeheerder achtte deze klacht ongegrond. Gelet op de informatie over verzoeker vond de korpsbeheerder dat de manier waarop verzoeker werd aangehouden gerechtvaardigd.

Verzoeker kon zich hier niet in vinden en wendde zich tot de Nationale ombudsman. Verzoeker verzocht de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen. Daarnaast legde verzoeker een klacht neer over de lange behandelingsduur van zijn klacht door de korpsbeheerder.

Ten aanzien van het toegepaste geweld

Bevindingen

Standpunt verzoeker

Verzoeker bracht naar voren dat hij op de bewuste dag plotseling van achteren werd vastgegrepen en zijn keel werd dichtgedrukt, waardoor hij niet meer kon ademen. Tegelijkertijd werd hij door twee andere politieambtenaren bij zijn handen gegrepen, aldus verzoeker. De persoon die verzoeker had vastgegrepen bleef zijn keel dichtknijpen en verzoeker gaf aan dat hij bijna het bewustzijn verloor. Verzoeker liet weten dat hij bedreven is in judo en taekwondo, maar op dat moment echt voor zijn leven vreesde. Vervolgens werd hij - terwijl hij geboeid was - als een beest naar buiten getrokken en met geweld in een politieauto gezet, aldus verzoeker.

Verzoeker gaf aan dat hij zich kapot is geschrokken door de manier waarop hij is aangehouden. Het door de politie gebruikte geweld was zinloos, overbodig en buitenproportioneel. Verzoeker liet weten direct nadat hij was vastgegrepen te hebben geroepen "ik werk mee, ik werk mee". Ook toen hij naar buiten werd gebracht heeft verzoeker aangegeven mee te werken en mee te lopen, maar desondanks werd hij toch stevig naar buiten begeleid. Het geweldgebruik had gezwollen polsen en rode plekken en schaafwonden in zijn hals en op zijn nek tot gevolg.

Daarbij ontkende verzoeker dat hij agressief en onvoorspelbaar kon reageren in de richting van de politie. Verzoeker gaf aan dat hij wel eens verbaal agressief heeft gereageerd na een aanhouding, maar dat hij voorts telkens gedwee heeft meegewerkt. Hij verzette zich nimmer tegen een aanhouding. Verzoeker gaf aan regelmatig contact te hebben met twee buurtbrigadiers, te weten A. en Ko., waarbij A. en Ko. hadden aangegeven verzoeker te kennen als iemand die normaliter rustig en vriendelijk is in zijn contacten met de politie.

Verzoeker bevestigde dat hij bij een eerdere aanhouding in het bezit was van pepperspray en een gasdrukwapen. Volgens verzoeker waren deze wapens niet van hem, en gebruikte hij deze wapens ook alleen in verdedigende zin. Hij had nog nooit een vuurwapen in bezit gehad, aldus verzoeker.

Verklaring politieambtenaar H.

Politieambtenaar H. was die dag samen met politieambtenaar T. belast met het project "overlast verslaafden". Bij aanvang van de dienst bleek dat verzoeker buiten heterdaad kon worden aangehouden. Er stond bij vermeld dat verzoeker onberekenbaar kon zijn en in het bezit kon zijn van wapens.

Rond 16.00 uur die middag belde de bibliothecaris van de TU Eindhoven met de mededeling dat verzoeker in de bibliotheek was. Daarop heeft politieambtenaar T. nog gebeld met de projectleider van het project "overlast verslaafden" om een en ander te

verifiëren. Politieambtenaar T. kreeg toen wederom te horen dat verzoeker onberekenbaar was en dat bij zijn laatste aanhouding een busje pepperspray en een vuurwapen werd aangetroffen. Eenmaal aangekomen bij de bibliotheek werden politieambtenaren T. en H. opgewacht door beveiligingspersoneel. Zij informeerden hen over het aantal personen dat in de bibliotheek aanwezig was (twee) en hoe verzoeker gepositioneerd was. Inmiddels waren ook politieambtenaren C. en D. ter plaatse. Met zijn vieren zijn zij op verzoeker afgelopen, en politieambtenaar H. heeft verzoeker direct met zijn rechterarm om zijn nek vastgepakt. Politieambtenaar H. verklaarde dat hij hierbij direct geroepen heeft dat hij van de politie was en dat verzoeker was aangehouden. Politieambtenaar T. pakte hierop de rechterarm van verzoeker vast, en politieambtenaar C. de linkerarm, aldus politieambtenaar H. Politieambtenaar H. merkte op dat verzoeker probeerde op te gaan staan, maar hij viel half achterover doordat hij op een stoel zat. Politieambtenaar H. hoorde verzoeker zeggen dat hij geen lucht meer kreeg, waarop hij de nekklem losser heeft aangezet. Hierop begon verzoeker de politieambtenaren uit te schelden. Nadat verzoeker was geboeid vond er een foullering plaats waarbij niets werd aangetroffen. In een tas die verzoeker bij zich had werd een busje pepperspray aangetroffen. Politieambtenaar H. verklaarde dat nadat verzoeker was geboeid meermalen tegen verzoeker is gezegd dat hij was aangehouden voor de bedreiging van personeel van de Sociale Dienst.

Politieambtenaar H. merkte op dat hij het door hem toegepaste geweld proportioneel vond gelet op de informatie dat verzoeker onberekenbaar was en mogelijk in het bezit kon zijn van wapens. Daarom was deze manier van aanhouden het meest effectief, aldus politieambtenaar H.

Verklaring politieambtenaar T.

Politieambtenaar T. verklaarde in overeenstemming met politieambtenaar H.

Politieambtenaar T. voegde hier nog aan toe dat nadat politieambtenaar H. de nekklem bij verzoeker had aangelegd, hij politieambtenaar H. steeds hoorde zeggen dat verzoeker zich rustig moest houden omdat verzoeker zich flink verzette. Hij hoorde dat verzoeker zei "laat me ademen, laat me ademen". Vervolgens begon verzoeker flink te schelden, waaruit politieambtenaar T. opmaakte dat politieambtenaar H. de nekklem versoepelde. Op het moment dat verzoeker was geboeid liet politieambtenaar H. de nekklem los.

Verklaring politieambtenaar C.

Politieambtenaar C. verklaarde in overeenstemming met zijn collega politieambtenaar H. politieambtenaar C. voegde hier nog aan toe dat nadat verzoeker geboeid en gefouilleerd was verzoeker vervelend bleef en eiste dat de politieambtenaren de computer waar hij achter zat uitlogden. Op aanwijzingen van verzoeker hebben zij dit ook gedaan, aldus politieambtenaar C. Politieambtenaar C. vervolgde dat hij er van overtuigd is dat de wijze van aanhouden gelet op het feit dat verzoeker mogelijk een wapen bij zich kon hebben

proportioneel was. In het kader van de veiligheid van de betrokken politieambtenaren, die van andere aanwezigen in het gebouw en die van verzoeker was de benaderingswijze correct, aldus politieambtenaar C.

Verklaring getuige X

Getuige X was op de bewuste dag werkzaam in de bibliotheek. Zij verklaarde het voorval niet te hebben gezien, maar alleen te hebben gehoord.

Verklaring politieambtenaar M.

Politieambtenaar M. verklaarde dat hij destijds één van de twee projectleiders was bij het project overlast verslaafden. Politieambtenaar M. kon zich niet herinneren dat hij over deze bewuste aanhouding telefonisch met zijn collega's had gesproken. Wel verklaarde politieambtenaar M. dat verzoeker als onberekenbaar bekend staat, maar hij kon dit niet onderbouwen met voorbeelden.

Standpunt korpsbeheerder

De korpsbeheerder liet weten de klacht ongegrond te achten. De korpsbeheerder lichtte dit als volgt toe. De persoon van verzoeker is ambtshalve bekend bij een aantal politiefunctionarissen en in het politiesysteem wordt betrokkene als onberekenbaar bestempeld. De informatie van de meldkamer dat verzoeker in het bezit kon zijn van (vuur)wapens werd gestaafd door het HKS-systeem, aldus de korpsbeheerder. Verzoeker staat daarin vermeld als verzetpleger. In 2004 en 2007 is er tegen verzoeker proces-verbaal opgemaakt voor het overtreden van de Wet Wapens en Munitie. De korpsbeheerder legde een overzicht over gemaakt uit de systemen van de politie. Hieruit blijkt voor zover relevant onder meer het volgende.

verzoeker komt 28 keer voor in het bedrijfsprocessensysteem van de regiopolitie Brabant Zuid Oost.

In maart 2003 wordt verzoeker uit een pand gezet. Bij het opruimen van zijn kamer worden enkele patronen aangetroffen. Volgens de meldster zou verdachte rondlopen met moordplannen op zijn ouders.

In februari 2003 is verzoeker verdachte van een verduistering van een auto. Informatie komt bij de politie terecht dat verzoeker psychotisch is en nog steeds zou beschikken over een vuurwapen. Verzoeker wordt in deze zaak na zijn aanhouding bezocht door het Riagg. Het Riagg gaf aan dat verzoeker geen acuut psychiatrisch beeld heeft.

In mei 2003 melding van politie uit G. dat verzoeker gezocht wordt in verband met een verkrachtingszaak, bedreiging en Wet Wapens en Munitie. Verzoeker zou beschikken over een Uzi.

In november 2003 wordt bij een aanhouding van verzoeker een busje traangas, katapult en bijbehorende loden kogels aangetroffen.

In februari 2004 komt er een melding binnen dat verzoeker zijn kamerverhuurders zou hebben bedreigd. Bij het opruimen van de kamer van verzoeker treft men een ploertendoder en een stroomstootwapen aan.

In oktober 2004 wordt bij verzoeker een busje pepperspray aangetroffen.

In februari 2007 komt er een melding binnen dat een man op de perrons van het centraal Station Eindhoven een andere man met pepperspray bespuit. De man die met pepperspray spuit blijkt verzoeker te zijn.

In augustus 2007 wordt bij de aanhouding van verzoeker een busje pepperspray en een gaspatroon aangetroffen. In een tas, waarvan verzoeker het bezit ontkend, wordt een vuurwapen, twee sets handboeien en een rol tape aangetroffen.

In augustus 2008 komt er een melding binnen dat (naar later blijkt) verzoeker voor problemen zorgt bij een bedrijf. Verzoeker zou zich vreemd gedragen hebben en klanten en personeel hebben lastiggevallen. Als verzoeker later wordt ingesloten blijkt hij twee busjes traangas en een gasdruppistool in zijn bezit te hebben.

In april 2009 melden personeelsleden van de Dienst Werk Zorg en Inkomen dat verzoeker dreigende telefoontjes naar hen pleegt.

Op 22 april 2009 wordt er aangifte tegen verzoeker gedaan van deze bedreigingen.

Verder blijkt dat verzoeker nog in zes andere politieregio's voorkomt. Dit ter zake van onder meer zes (gekwalficeerde) mishandelingen en overtreding van de Wet Wapens en Munitie gepleegd in de periode 2003 tot en met 2008.

De korpsbeheerder vervolgde dat de inzet van een speciaal arrestatieteam niet aan de orde was, omdat redelijkerwijze niet kon worden aangenomen dat levensbedreigende omstandigheden tegen de politie of anderen dreigden. Dat nam niet weg dat de informatie die er lag voor de politieambtenaren voldoende aanleiding gaf om de risico's voor henzelf, de directe omgeving en verzoeker zoveel mogelijk in te perken. Dit rechtvaardigde het gebruik van het geweld, aldus de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder liet desgevraagd weten dat de door verzoeker aangehaalde politieambtenaar Ko. inderdaad bevestigde dat verzoeker iemand is met wie hij normaliter een rustig en vriendelijk contact heeft. Politieambtenaar Ko. voegt hier echter aan toe dat verzoeker iemand is met psychische problemen, die verbaal agressief kan zijn, zeer dreigend kan overkomen en regelmatig met wapens is aangetroffen.

Beoordeling

Waar toetst de Nationale ombudsman aan?

De Nationale ombudsman toetst aan het evenredigheidsvereiste. Dit houdt in dat overheidsinstanties voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Het evenredigheidsvereiste brengt mee dat politie en justitie in een opsporingsonderzoek die werkwijze dienen te kiezen die voor een burger het minst bezwarend is en die een zo gering mogelijke inbreuk maakt op zijn persoonlijke levenssfeer. Dit houdt onder meer in dat de aanwending van strafvorderlijke bevoegdheden (zoals aanhouding en insluiting) in overeenstemming moet zijn met eisen van gematigdheid en evenredigheid. Daarbij dient de politie er steeds alert op te zijn dat de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van een burger door de toepassing van strafvorderlijke bevoegdheden zo gering mogelijk is.

Hoe luidt het oordeel?

Waar het hier om gaat is de vraag of verzoeker op een andere manier had moeten worden aangehouden in plaats van hem direct zonder waarschuwing vast te pakken en een nekklem bij hem aan te leggen.

De korpsbeheerder heeft aangegeven dat gelet op de informatie die er lag over verzoeker er voldoende aanleiding voor de politieambtenaren bestond om te beslissen om verzoeker te overrompelen en hem met geweld aan te houden.

Uit het onderzoek is gebleken dat verzoeker vaak pepperspray bij zich draagt en deze ook gebruikt. Ook is bij verzoeker in het verleden een gasdrukpistool aangetroffen. Tevens wordt verzoeker gelinkt aan een aantal andere wapens, waarvan niet vaststaat dat verzoeker daadwerkelijk over deze wapens beschikte. De korpsbeheerder gaf zelf aan dat de inzet van een Arrestatieteam niet aan de orde was, omdat redelijkerwijs niet kon worden aangenomen dat levensbedreigende omstandigheden tegen de politie dreigden. Daarnaast is gebleken dat verzoeker zich in het verleden verbaal agressief heeft uitgelaten. Ook in dit geval was de reden voor het aanhouden van verzoeker het bedreigen van personeel van de Sociale Dienst.

Gelet op deze omstandigheden was er reden voor voorzichtigheid bij de aanhouding van verzoeker. De Nationale ombudsman heeft er dan ook begrip voor dat de politie er voor heeft gekozen om de aanhouding van verzoeker met meerdere politieambtenaren te verrichten. Gelet op de aanwezige informatie over verzoeker was het risico aanwezig dat de aanhouding uit de hand kon lopen waardoor er meer mankracht nodig was dan gebruikelijk. Daarnaast kan het optreden met een overmacht aan politieambtenaren een aan te houden verdachte er van weerhouden verzet te plegen.

Uit het onderzoek is echter niet gebleken dat verzoeker zich in het verleden bij zijn aanhouding heeft verzet of dat verzoeker ernstig onberekenbaar gedrag heeft vertoond bij of tijdens een aanhouding. Het feit dat verzoeker zwervende is en wellicht psychische problemen heeft, betekent niet vanzelfsprekend dat hij zich onberekenbaar gedraagt. Daar komt bij dat verzoeker achter een computer zat te typen, waardoor zijn handen goed zichtbaar waren, en hij niet verwachtte dat hij op dat moment zou worden aangehouden.

Alle omstandigheden in aanmerking genomen is de Nationale ombudsman dan ook van oordeel dat het niet nodig was verzoeker plotsklaps, zonder voorafgaande waarschuwing met geweld aan te houden en vervolgens direct te boeien. Het had op de weg van de betrokken politieambtenaren gelegen om eerst te proberen of verzoeker op een voor hem minder belastende wijze kon worden aangehouden. Had verzoeker zich verzet of anderszins niet meegewerkt, pas dan hadden de politieambtenaren hun geweldstechnieken mogen toepassen op verzoeker, zoals bijvoorbeeld het aanleggen van de nekklem.

Daar voegt de Nationale ombudsman aan toe dat door deze gekozen wijze van aanhouding door de politie, de politie ook een lijn uitzet voor mogelijk toekomstige aanhoudingen van verzoeker. Gelet op de persoon van verzoeker is het immers aannemelijk dat er in de toekomst contact tussen hem en de politie zal plaatsvinden. De Nationale ombudsman acht het niet wenselijk dat daarbij standaard direct wordt gekozen voor de aanpak zoals in dit geval.

Nu de politie niet eerst heeft geprobeerd om verzoeker op een minder belastende wijze aan te houden, heeft de korpsbeheerder in strijd gehandeld met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Ten aanzien van de interne klachtprocedure

Bevindingen

Standpunt verzoeker

Verzoeker diende op 10 juli 2009 een klacht in bij het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost. Bijna 14 maanden later, op 1 september 2010, ontving hij een beslissing op zijn klacht. Deze beslissing was gedateerd op 17 augustus 2010.

Verzoeker bracht naar voren dat de initiële afhandeling van de klacht voortvarend was opgepakt, en dat nadere informatie van zijn kant zeer lang op zich had laten wachten. Verzoeker voegde hier echter aan toe dat vanaf februari 2010 tot aan de brief gedateerd op 17 augustus 2010, echter niets meer was vernomen van het korps. Verzoeker gaf aan

dat het hem helemaal niet duidelijk was geweest dat een commissie zich met de zaak had bezig gehouden. Dit las hij pas in de beslissing van de korpsbeheerder. Verzoeker vond dit onzorgvuldig.

Standpunt korpsbeheerder

De korpsbeheerder liet weten de klacht van verzoeker gegrond te achten. De korpsbeheerder merkte op dat nadat de advocaat van verzoeker in februari 2010 had aangegeven dat de klacht niet naar tevredenheid was opgelost, de klacht via de klachtencoördinator was voorgelegd aan de voorzitter van de klachtencommissie. Deze adviseerde om de klacht niet te laten behandelen door de klachtencommissie, hetgeen werd overgenomen door de korpsbeheerder. De korpsbeheerder vervolgde dat verzoeker of diens advocaat niet op de hoogte was gesteld van het feit dat de klachtenadviescommissie de zaak niet tijdens een hoorzitting zou behandelen. Ook was verzoeker of diens advocaat vanaf februari 2010 tot aan de beslissing van de korpsbeheerder van 17 augustus 2010 niet meer geïnformeerd over de afhandeling van de klacht. De korpsbeheerder concludeerde dat nadat de voorzitter van de klachtencommissie zijn standpunt kenbaar had gemaakt, er onnodig veel tijd was verstreken alvorens de korpsbeheerder een beslissing op de klacht nam.

Beoordeling

Waar toetst de Nationale ombudsman aan?

De Nationale ombudsman toetst aan het vereiste van voortvarendheid. Dit vereiste houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Voor het klachtrecht betekent dit onder meer dat een overheidsinstelling klachten dient af te handelen binnen de daarvoor geldende wettelijke termijnen. Ingevolge artikel 9:11, eerste lid, Awb handelt het bestuursorgaan de klacht af binnen zes weken na ontvangst van het klaagschrift. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Hiervan dient een mededeling aan de klager te worden gestuurd.

(Zie Achtergrond, onder I.)

Hoe luidt het oordeel?

De korpsbeheerder ontving de klacht van verzoeker op 10 juli 2009. Conform de bepaling in de wet diende de klacht van verzoeker uiterlijk voor half november 2009 te zijn afgehandeld. De klacht van verzoeker werd echter pas op 17 augustus 2010 afgehandeld. De lange duur van de klachtbehandeling kan deels worden toegeschreven aan verzoeker. Immers, nadat de klacht was ontvangen op 10 juli 2009, ontving de advocaat van verzoeker op 14 juli 2009 een eerste reactie op zijn klacht van de politie. Vervolgens ontving de advocaat van verzoeker op 4 augustus 2009 een brief van de politie met daarin

een reactie op de klacht van verzoeker over het geweldgebruik. Tevens werd er met de advocaat van verzoeker op 4 augustus 2009 afgesproken dat de advocaat de uitkomst met verzoeker zou bespreken en zou laten weten of er verdere klachtbehandeling moest plaatsvinden. Het lukte de advocaat pas in februari 2010 om de uitkomst van de klachtbehandeling met verzoeker te bespreken, omdat verzoeker zwervende was. Op 17 februari 2010 liet de advocaat namens verzoeker weten dat hij een formele beslissing op zijn klacht wilde van de korpsbeheerder. De Nationale ombudsman stelt vast dat deze mededeling ruim 6 maanden na de brief van 4 augustus 2009 van de politie werd gedaan. Overigens liet de advocaat in deze periode wel meermalen weten aan de politie dat hij verzoeker nog steeds niet had gesproken. Wat hier ook van zij, deze vertraging in de klachtafhandeling komt voor rekening van verzoeker.

Vervolgens duurt het dan nog ongeveer 6 maanden voordat de korpsbeheerder een beslissing op de klacht neemt. Nu er geen hoorzitting heeft plaatsgevonden is de Nationale ombudsman met de korpsbeheerder van oordeel dat er onnodig veel tijd is verstreken vanaf het moment dat de advocaat van verzoeker kenbaar maakte dat hij de klacht verder wilde laten behandelen, tot het moment dat de korpsbeheerder een schriftelijke beslissing op de klacht nam. De klacht van verzoeker is dan ook vanaf februari 2010 met onvoldoende voortvarendheid afgehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost is gegrond ten aanzien van:

het toegepaste geweld bij de aanhouding, wegens schending van het evenredigheidsvereiste;

de behandelingsduur van de klacht, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

INFORMATIEOVERZICHT

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

verzoekschrift d.d. 1 november 2010;

een kopie van het interne klachtdossier van het regionale politiekorps Brabant Zuid-Oost, met daarbij onder meer:

het proces-verbaal van aanhouding opgemaakt op 9 juli 2009;

meldingsformulier geweldaanwending opgemaakt op 14 juli 2009;

verklaring getuige X. d.d. 20 juli 2009;

verklaring politieambtenaar T. d.d. 21 juli 2009;

verklaring politieambtenaar H. d.d. 22 juli 2009;

brief politieambtenaar B. inzake klacht verzoeker d.d. 14 juli 2009;

brief politieambtenaar R. inzake klacht van verzoeker d.d. 4 augustus 2009;

reactie voorzitter klachtenadviescommissie d.d. 14 mei 2010;

beslissing korpsbeheerder op klacht d.d. 17 augustus 2010;

reactie betrokken politieambtenaar C. d.d. 30 december 2011;

standpunt korpsbeheerder d.d. 24 januari 2011;

reactie verzoeker d.d. 21 februari 2011;

verklaring betrokken politieambtenaar K. d.d. 25 maart 2011;

nadere reactie korpsbeheerder d.d. 8 april 2011 met bijlagen, waaronder:

mutatieverslag opgemaakt op 7 juli 2009.

Reactie verzoeker d.d. 25 mei 2011.

Achtergrond

I. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:11

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of - indien afdeling 9.1.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft.

3. Verder uitstel is mogelijk voor zover de klager daarmee schriftelijk instemt."

11

2010.12277

de Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

de Nationale ombudsman